

AFSCHEID VAN MEESTER VINCKE

Want zo was hij hier en in de omliggende gemeenten bekend en beroemd.

Meester Vincke kwam tijdens een moeilijke, naoorlogse periode, naar het onbekende Vissenaken, met zijn echtgenote Germaine en hun twee kindjes Frida en Bob. Zij kregen het gemeentehuis om in te wonen vlak bij zijn werk: de Gemeentelijke Lagere school van dit mooie, landelijk en heuvelachtig dorp, met zijn weiden als wiegende zeeën, zijn boere paarden, volle koeien en vrolijke varkskens, waar de pastoor, de schoolmeester, de veldwachter, de secretaris, de smid, nog in hoog aanzien stonden. Vissenaken was toen een eiland, er buiten komen was in een onbeschermd en vreemd milieu belanden, iedereen kende iedereen, en men hielp elkaar alsof het een grote familie was, de vogeltjes floten hier totaal anders, de stekelbaarsjes, salamanders en dikkopjes vulden de beken, de molen, waar men ging zwemmen, en de Velp zat nog vol met snoek, kortom een paradijs op aarde. De mensen van hier hadden allen een bijnaam wat het nog schilderachtiger maakte.

In zulke omgeving had mijn vader en zijn gezin zich vlug aangepast. De gelukkigste jaren van zijn leven zullen hier beginnen. Wat uiteindelijk verwonderlijk was voor een rasechte en stedelijke Antwerpenaar. Nog even een voorgeschiedenis: Zijn actief verleden was gevuld met fietsreizen naar Italië, Frankrijk, Zwitserland, Engeland. Zijn huwelijk in 1938 en hun eerste kindje Frida in 1939. Als Vlaams officier van het Belgische leger werd hij bij het uitbreken van de tweede wereldoorlog, met zijn peloton krijgsgevangen genomen door de Duitse overmacht en afgevoerd naar Eichstatt. Overal, voor, tijdens en na deze oorlogsjaren maakte hij vele vrienden: Herenthout, Antwerpen, Tienen, Oostmalle, Aalst, enz... In Westmalle, waar hij na Wilmarsdonk werd benoemd als onderwijzer, kwam hun tweede kindje, ikzelf, en met het water, van de bekende "triple" aldaar grootgetrokken.. Deze vorm van humor hebben wij van hem. Het derde en laatste kindje Rita werd 7 jaren na de oorlog geboren.

Zijn geestelijke kracht, zijn bekende relaties, zijn gemoedelijke sociale omgang hebben hem geholpen problemen op te lossen, daarbij hard gesteund door een lieve, gelovige en sterke vrouw, ons mama. Van welke politieke partij, filosofische of godsdienstige achtergrond je ook was, iedereen werd gelijk behandeld. Hij kon de mensen met zijn vertelkunst, relativiseringsvermogen en spiritualiteit boeien en animeren. Gaf diashows over zijn reizen naar Italië. Hij was aldus een graag geziene en gevraagde figuur, een animator "avant la lettre". Als schoolhoofd van de jongens, want zo werd dat vroeger gezegd, schreven zijn leerlingen naar verschillende landen ter wereld en kregen dan ook brieven met illustraties terug, voor die tijd revolutionair! De boekjes: "De Kopkens" werden gezet in zijn klas, de leerlingen hadden immers een klas drukkerij, en van einde en verre had men belangstelling, hoe hij de leerlingen van deze gemeente zo goed kon boeien en opvoeden. De resultaten mochten nadien gezien worden en de leerlingen waren enthousiast! Een oud-leerlingenbond werd gesticht onder de naam VOLLOV, de eerste groepsreizen werden onder zijn impuls, in dit dorp georganiseerd, ook ging hij samen met zijn schoonbroer, Jos Jacobs, tijdens de grote vakantie op verkenning naar vele Europese steden.

De Gabber, want zo noemde zijn zuster hem, was actief in vele heemkundige kringen: de geschiedenis van Vissenaken en Sint-Hymulinus werden voor eens en voor altijd in boekvorm gegoten. Processies werden nadien gehouden voor deze dorpsheilige. Hij was bestuurslid van het COV, Davidsfonds, het 11 juli comité, was freelance journalist voor de Gazet van Antwerpen, ontwikkelde zelf zijn foto's, was een zeer goed tekenaar, zijn bibliotheek kon ijveren met de grootste bibs en in al zijn boeken werd "Geen Versagen" geplakt, dit was zijn levensmotief (bekijk nog eens de doodsbrief van mijn vader en je zult deze ex-libris terugvinden). Was een vurige lezer van "'t Pallieterke" omdat het zijn Antwerps gevoel van rebel aanwakkerde. Een Vlaming in hart en nieren en al de Vlaamse liedjes werden gezongen door de Vissenakense jongens van toen. Hij was natuurlijk

verplichte onderdaan van het Koninkrijk België want de foto's van koning Leopold III en koningin Astrid daarna van Boudewijn en Fabiola moesten boven het bord hangen. Zijn klas was een voorbeeld voor alle naburige dorpschooltjes, een documentatiekot vol met informatie en strips die hij verzamelde uit alle mogelijke dagbladen, magazines en kunstboeken, die nuttig waren voor zijn lessen. Dit kot werd ook gebruikt om de moeilijkste leerlingen wat af te laten koelen.

Verder werd hij ook schoolhoofd van de meisjes en nam deze verantwoordelijkheid aan met veel respect en voldoening. Hij was een man van een stuk, zeer verstandig, enorm gedocumenteerd en niet verlegen gezonde kritiek te geven zelfs aan inspecteurs in volle zaal. Sterk karakter en 'gene gemakkelijke', rechtvaardig en recht door zee, met een gouden hart voor al diegenen die zijn liefde voor zijn familie, Antwerpen, Vlaanderen, Vissenaken, en zijn personeel deelden.

In 1974 neemt hij afscheid om daarna vertegenwoordiger te worden voor uitgeverij Plantyn, m.a.w. opnieuw reizen maar dan in het Vlaamse binnenland, naar ontelbare scholen en directies. Hij deed dit enorm graag. Zo kon hij ook vele familieleden en vrienden bezoeken. Organiseerde opvoedkundige beurzen, was jarenlang hoofd van het kiesbureel. Na een langdurige ziekte overlijdt zijn vrouwtje in 1989 en is hij een tijdje stuurloos maar kan zich herpakken en nog op reis gaan naar Amerika en Zuid-Afrika, een prestatie voor een tachtigjarige! Hij kreeg, naast een schoondochter en schoonzoons, ook nog 3 kleinkinderen: Sabrina, Jan en Wim en een achterkleinkind Sara, zij waren zijn oogappels.

De suikerziekte heeft hem niet belet zo oud te worden maar is van betekenis geweest dat hij dan toch is moeten verhuizen naar de eeuwige jachtvelden voor de enen, de hemel voor de anderen waar hij ons mamake en zijn zus en andere familieleden en vrienden kan vervoegen. Van de doden geen kwaad, ons vader was ne speciale normale mens zoals jij en ik met zijn kwaliteiten maar ook met zijn gebreken, en het ene weegt veel zwaarder door dan het andere. De bevolking van Vissenaken heeft hem ook veel teruggegeven, dat was ook zijn liefde voor dit dorp en zijn inwoners.

In naam van mijn vader en van mijn zussen, danken wij al diegenen, familieleden, pater Jan en vrienden ook van hier, die hem hebben ontmoet en nu nog een tof gevoel hebben wanneer ze aan hem denken, zijn dokter, de directie van het rusthuis Keienhof, zijn home-genoten en de vele verplegers en verpleegsters, de animatrices die voor hem zo dienstbaar en zo vriendelijk zijn geweest, en hem naar de laatste rechte lijn hebben begeleid. Ik dank mijn zusters, gesteund door hun echtgenoten, die moeite noch tijd hebben gespaard om voor hem te zorgen.

Vader, papa, meester Vincke, het is spijtig dat we je gaan missen maar je hebt ons toch zo veel levenslessen bijgebracht en daar danken we je enorm voor. Er was inderdaad een stevige band in ons huisgezin. Tot later, vader, broer, evenknie, familielid en vriend... heel dankbaar en blij dat we jou, zo lang tussen ons hebben gehad.

Om Wim Sonneveld, een van zijn favoriete Hollandse cabaretiers, te citeren : "...dit dorp van toen het is voorbij..."

Vissenaken, 28 JULI 2005, Sint Pieterskerk

De dag na zijn 90 jaar,

Bob Vincke